

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SA Regina Kurek SO (del.) Rafał Adamczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 listopada 2014 r. w Krakowie

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w N.

o odszkodowanie i rentę

na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 lipca 2013 r. sygn. akt I ACa 578/13

p o s t a n a w i a:

- 1. odrzucić skargę;***
- 2. oddalić wnioszek adw. L. M. o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu wywołanym skargą o wznowienie postępowania.***

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 r. sygn. I C 732/10 Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił powództwo R. J. skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w N. o zapłatę odszkodowania w kwocie 100.000 zł, zadośćuczynienia w kwocie 900.000 zł i rentę w wysokości po 2.000 zł miesięcznie wywodzone z faktu doznania przez powoda wylewu krwi do mózgu i zawału lewej półkuli mózgu, których źródłem, według twierdzeń powoda, miała być niewłaściwa opieka lekarska podczas jego pobytu w Zakładzie Karnym w N.. Wyrokiem z dnia 3 lipca 2013 r. sygn. I ACa 578/13 Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda.

W dniu 16 października 2014 r. (data nadania w placówce pocztowej) powód, poprzez swego pełnomocnika – adwokata z urzędu złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego ww. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Jako podstawę skargi powołał wykrycie nowego środka dowodowego, który mógł mieć wpływ na wynik sprawy, z którego strona nie mogła skorzystać w poprzednim procesie. Środkiem tym, według twierdzeń skargi, są znajdujące się w posiadaniu powoda prywatne opinie lekarskie, nie wymienione bliżej w skardze, a jedynie ogólnikowo powołane poprzez sformułowanie: „Dowód: opinie”, które to, według twierdzeń skargi dają podstawy do podważenia wiarygodności sporządzonej w toku procesu opinii biegłych z dnia 31 stycznia 2013 r. Do skargi powód dołączył wydruk swego pisma z dnia 2 lipca 2014 r. skierowane do lekarza B. L., zawierającego prośbę o wydanie opinii, wydruk

korespondencji elektronicznej z dnia 9 czerwca 2014 r. pochodzącej od A. K. oraz opinię z dnia 23 lipca 2014 r. sporządzoną przez lekarza B. L..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu, gdyż nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. W szczególności, jak wynika z jej treści, jej podstawę mają stanowić opinie lekarskie sporządzone na prywatne zlecenie powoda ponad rok po zakończeniu postępowania prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego, które zdaniem autora skargi prowadzą do podważenia opinii biegłych sądowych będącej podstawą ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sąd. Przepis art. 403 § 2 k.p.c. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Powoływane w skardze prywatne opinie lekarskie takimi środkami nie są. Opinia sporządzona na prywatne zlecenie strony nie może być dowodem w sprawie, gdyż przepisy art. 278 § 1 i art. 290 § 1 k.p.c. przewidują dopuszczalność dowodzenia okoliczności wymagające wiadomości specjalnych wyłącznie opinią biegłych sądowych lub instytutu naukowego albo naukowo-badawczego. Opinia sporządzona na prywatne zlecenie strony i przez nią przedstawiona sądowi stanowi tylko wyjaśnienie stanowiące poparcie, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych, stanowiska stron. W rezultacie przedłożenie w toku procesu takiej opinii może co najwyżej stanowić asumpt do powzięcia decyzji o potrzebie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, względnie opinii uzupełniającej lub powołania innych biegłych. Zatem opinia prywatna jest środkiem służącym stronie wyjaśnieniu jej stanowiska, uzasadnienia składanych wniosków dowodowych, sama przez się nie jest jednak środkiem dowodowym.

Uzyskanie opinii prywatnych, mających zwalczać opinie biegłych sądowych, z których dowód w sprawie był przeprowadzony, nie może też zostać uznane za wykrycie nowego środka dowodowego, z którego strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, z tej przyczyny, że nie ma przeszkód aby strona podjęła takie samo działanie już w toku procesu. Powód nie ze takiej możliwości wcześniej nie miał i nie usiłuje nawet wyjaśnić dlaczego o uzyskanie opinii prywatnych zabiegał dopiero około rok po zakończeniu postępowania.

Powyzsze okoliczności powodują, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu.

Na marginesie można dodać, że nawet gdyby uzyskanie opinii prywatnych mogło zostać zakwalifikowane jako podstawa wznowienia przewidziana przez przepis art. 403 § 2 k.p.c., to wobec podjęcia działań mających na celu uzyskanie tych opinii blisko rok po prawomocnym zakończeniu postępowania oczywistym byłoby przekroczenie trzymiesięcznego terminu przewidzianego przez przepis art. 407 k.p.c., co także stanowiłoby podstawę odrzucenia skargi przewidzianą przez przepis art. 410 § 1 k.p.c.

Wnosząc skargę pełnomocnik powoda, będący adwokatem ustanowionym z urzędu, domagał się przyznania wynagrodzenia i złożył oświadczenie, że nie zostało ono pokryte Anie w całości, ani w części. Przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze stanowi, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Przesłanką przyznania wynagrodzenia jest zatem zakwalifikowanie czynności adwokata jako udzielenie pomocy prawnej. Sporządzenie i wniesienie skargi o wznowienie postępowania oczywiście nieopartej na ustawowej podstawie wznowienia nie może zostać uznane za udzielenie pomocy prawnej. Udzielenie pomocy prawnej jest czynnością dokonaną z zachowaniem zasad profesjonalizmu i wiedzy prawniczej. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie dla każdego prawnika byłoby oczywistym, że skarga na ustawowej podstawie oparta nie jest, a nadto jest spóźniona i podlega odrzuceniu. W konsekwencji nie można przyjąć, że zrealizowana została konieczna przesłanka przyznania wynagrodzenia ustanowiona przez art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze.